

som ogsaa den nuværende højtærede Minister for offentlige Arbejder uddrog, da han i 1925 oppe i det høje Landsting udtalte følgende — Landstingstidenden 1924—25 Sp. 571 — jeg tillader mig med den højtærede Formands Tilladelse at citere: „Naar Takstnedsættelserne i 1922 ikke gav noget, i alt Fald ikke saa overordentlig meget, at det kunde noteres, var Grunden den, at Nedsættelserne var generelle, de blev foretaget uden Hensyn til, om det var nødvendigt at give dem for de enkelte Strækninger, de enkelte Transporter.“ Jeg kan give den højtærede Ministers Udtalelser min fulde Tilslutning. Det er jo Ord til andet de Betragtninger, jeg her har gjort gældende. Jeg skal ikke udtale mig mere om disse Takstspørgsmaal. Jeg skal kun gentage min Udtalelse fra før, mit Haab om, at den højtærede Finansministers lykkelige Optimisme med Hensyn til Statsbanernes Indtægter i Finans-aaret 1928—29 ikke maa blive skuffet.

Vender jeg mig i øvrigt til den højtærede Finansministers Udtalelser om det kommende Aar, tillader jeg mig at udtale, at jeg stadig beklager Regeringens Brud paa den Overenskomst, der under den forrige Minister var truffet med Tjenestemændene om, at deres Lønningsforhold skulde løbe uændret indtil 1. April 1928, og jeg ser ikke i Statens finansielle Stilling, heller ikke som den stiller sig efter Finansministerens Udredning, nogen som helst Undskyldning eller Begrundelse for dette Brud eller for en saa alvorlig Nedskæring, som sket er, af Tjenestemændenes Løn. I lige saa høj Grad beklager jeg den Til sidesættelse af de gældende Arbejdstidsregler, som har fundet Sted ved Statsbanerne, og de mange deraf følgende Afskedigelser af Arbejdere paa Stationer, i Banekolonner og i Værksteder, ogsaa Folk, som i en Aarrække, op til 20, 25, undertiden 30 Aar, uafbrudt har været i Banernes Tjeneste, og som nu er kastet ud i den almindelige Arbejdsløshed. Idet jeg, som sagt, meget beklager alt dette, kan jeg ikke undlade samtidig at konstatere, at naar Generaldirektøren for Statsbanerne nu offentlig har erklæret, at med disse Afskedigelser er Bunden skrabet med Hensyn til Personalets Antal, saa har Bunden aabenbart ikke ligget saa lidt højere oppe, end den højtærede Minister for offentlige Arbejder tidligere har troet. For var det ikke 3 000 Mand, den højtærede Minister erklærede at kunne reducere Personalestyrken med, den Gang Nedsættelserne drøftedes i Finansudvalget? Nu bliver det

2 000 Mand, det vil sige, naar man medregner de ca. 800, hvormed Styrken allerede var nedsat i Finansaaret 1926—27, altsaa delvis i den forrige Ministers Tid. Som en af Motiveringerne for Nedsættelsen af Antallet i Værkstederne erfarede vi af den højtærede Finansminister, at Materiellet nu efter Krigen er ført til en saa god Vedligeholdelse, at man nu kan mindske Vedligeholdelsen. Ja, dette med Vedligeholdelsesudgifter er jo en Harmonika, der kan trækkes ud og ind, og jeg haaber saa bare, at Banernes Ledelse ikke under en kommende socialdemokratisk Minister vil erklære, at nu har Materiellet under det tidligere Ministerium været mindre godt vedligeholdt, saa nu maa der atter en bedre Vedligeholdelse til som den efter Krigen.

Men alt dette vil altsaa sige, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder dels har overvurderet, hvor store Indskrænkninger han har kunnet foretage, og dels, at jeg havde Ret og fremdeles vil faa Ret, naar jeg i Fjor sagde, at den højtærede Minister ikke i Længden vilde kunne fastholde det Tryk, som han ved Arbejdstidens Forlængelse var i Færd med at lægge paa Tjenestemændene. Dette har altsaa allerede vist sig i første Omgang ved Ordningens Gennemførelse. Men dette, at det drejer sig om færre Afskedigelser end af Ministeren først antaget, gør i hvert Fald det, som er sket, saa meget værre, Ødelæggelsen af de mange Hjems Økonomi saa meget mere hensynsløs. Personalestyrken blev i 1925—26, altsaa i min Ministertid, ved naturlig Afgang nedbragt med 640 Mand. Man vilde altsaa ved at tage lempeligt paa Forholdene og ved i hvert Fald af det ikke fast ansatte Personale at have beholdt de gifte og dem med længere Tids Ansættelse i Løbet af et Par Aar kunne være kommet Reduktionen fredeligt igennem, saaledes som det skete under det socialdemokratiske Ministerium.

Idet jeg skal indskrænke mig hertil overfor den højtærede Minister for offentlige Arbejder og i øvrigt skal lade ham have Arbejdsro indtil senere hen, skal jeg ogsaa slutte mine Bemærkninger til den højtærede Finansminister, idet jeg dog med Hensyn til Statsbanernes Økonomi retter det Spørgsmaal til en af de to højtærede Ministre — hvem der nu vil svare paa det — hvorvidt de mener, at den foreslaaede Udgift holder dels for indeværende Aar og dels for det kommende Aar efter det Resultat, som Personalereduktionerne ved Statsbanerne nu har faaet, eller om vi kan